

Mně zdálo se – ach, byl to krutý sen! –
mně zdálo se, že kráčím na popravu:
– po levici Noc a po pravici Den,
však tento druhý, ach to byl jen sen!

Meče protínaly jarní vzduch, meče obnažené,
rád bych byl vzkřikl: Jsem nevinnen!
vidím však: po levici Noc a po pravici Den
a davy lidu pomstou rozjařené:

Konečně padne velký vrah, lupičské roty vůdce,
zákonů posměvač, koukol Božích plodin,
zvrhlý kněz, znepokojovalatel rodin,
heretik, padouch otrlý, nevinnosti škůdce.³⁷

Takové bylo smýšlení, taká pomstyctivost davu,
mně hrůzou trnul duch i dech,
já kráčel v okovech,
já kráčel na popravu.

Rád bych byl vzkřikl: Svědkyně, ať ta jest vyslechnuta!
Však Dábel anebo kdo to byl,
se zachechtal a do očí mi vpil:
chacha, tož nedotknuta!

A rád bych byl vzkřikl: Lydie,
mě zastaň se, ten soud byl křivý,
ty nejlépe víš, jak to je –
ach, Bože spravedlivý!

A pojednou známý slyším hlas:
„Nač, rcete, toto rouhání?
Aspoň teď činite pokání –
mně líto, líto vás.“

A jako by toho bylo málo,
ještě dí: „Já na radu duchovního vůdce,
knížku četla jsem, a co se mi jen zdálo,
teď jistě vím: jste svůdce!“

Krev, a tak dál, to už tu bylo,
ale to každého podivilo,
že jak ta hlavička setnuta byla,
cosi prý ještě promluvila.

Kat – toť se ví, mluví svým slohem –
tož on se dokládá mocnostmi pekla,
že prý ta uťatá hlavička řekla:
Lydie, s Bohem!

Jisté maličké

Co žiješ nyní, jest jen sen,
svět mnohem větší jest tvé představy;
až procitneš (zná Bolest onen den),
svět velikost svou na tě postaví.

Smrt svaté Dympny³⁸

A po levici mu stojí dub, a po pravici lilie:
kdo balzám toho kalichu na rány Krista vylije?

A jak tu stáli: z trávy had
se k nohoun Krále tiše krad'
a od nohou k ruce se vypjal vráz –
ó střas ho, Králi, střas, střas, střas!

A jak tu stáli – hrůza! strach!
syčící čepele prudký vzmach,
jako když kovář řevavou
do vody noří ocel svou.

Nebyla ocel jen, byl to meč:
ty muži stůj, ty dívka kleč;
svoboda dražší než řetězy,
uvidíme, kdo zvítězí.

Probůh, co činíš, přece věz,
toť Gerebern, toť Kristův kněz,
a *Pravda*-li tě rozvzteká,
marně zabíjíš *člověka*.

Však neslyší vrah tu svatou řeč;
„Sem s mečem! chci *nový* meč,
nelze mi užít *prvého*,
já do dřeva sekal *tvrdého!*“

Otče, co činíš? co řekne Bůh?
(Ten šílenec je slep a hluch.)
Otče, co činíš? co řekne svět?
„Svět, nesvět – já *chci* ten květ!“

Ale já věnec uvila
a Kristu jsem ho slíbila!
„Znej se jen k slibu, znej se, znej:
a věneček ten *odevzdej!*“

A jak to řekl, zavelel,
by kat ten kvítek utnout šel.
I poznalo se, že ten kat
jest otcem toho, kdo byl stát.

Měj strpení³⁹

Jaký to vzlyk? Jaký to vzdech?
Hlasu hlas, zvuk zvuku podobá se,⁴⁰
radost i žal na těchže rtech
zní v téže kráse.

Jaký to vzlyk, jaký to vzdech? Ty pláčeš snad?
Měj strpení, já přišel píseň štěstí zazpívat,
však dřív než světlo dám ti uzříti,
jako já, sám sobě musíš umřítí.

Tulipán⁴¹

Už nejsem sám;
lidé milí
mně pučící tulipán
na okno postavili.

Mně zprvu cizím byl
ten plamen jeho květu –
až jsem se podivil,
jak odumřít lze světu.

Však za několik dní
se duše má s tím květem spřátelila,
a třebas to divně zní:
s ním i hovořila!

Ó květino – tak mluvíti se jal
můj jazyk dávno odpočalý –
jak ty, tak mnohý stvol už rozkvétal
pro cizí žaly.

Nač prosby? Nač dík? Z nás žádný nevolil,
my oba téměř spali;
jest krása v moci mé? A cíl?
Tebe mně, mě tobě dali.

A když si tak dnes představím
ty všechny okolnosti,
ač v cizině, tož přece vím:
jsem šťasten víc než dosti.

„Ten květ se ještě rozvíje,“
děl pán, co mi tě dával;
„to zimou jen tak zkřehlý je –
byste se neobával!“

Mne, dobrák, asi těšit chtěl,
však tmy mé jiná svíce:
ten květ že *mně* se otevřel
a nikomu už více.

Když jedenkrát mi smutno tak
jak chodci ve tmách bylo,
můj na tebe se snesl zrak
a hned se rozednilo.

Z čeho můj smutek vyvěral?
Že duše jest neviditelná;
ach, odtud prýští její žal,
jen v tom jest poranitelná.

Však od té chvíle, cos mi ty
podobou duše mé v květu,
květ mojí duše rozvítý –
nežiju světu.

Ty z prsti saješ život svůj,
svou krásu bereš ohni;
ó ani mně ji nevzdaluj
a k soucitu se pohni.

Co chci? Mých slov se nelekej,
jeť duše moje čista;
jen v květu svém jí místa přej,
jej nezlomí, buď jista.

A rošť a kvěť tak jako dřív,
mé duše vidět není;
lze umřítí a býti živ
a spát až k probuzení.

Já věru, věru dlouho spal,
v svém jako zaklet bolu;
chceš, ustelu si opodál
a procitneme spolu?

A budu-li jak ty květinou,
všechno se rázem změní
a mnohé věci pominou,
snad také utrpení.

Noci svůj kalich uzavřem,
bratrsky spolu sníce,
že byla kdysi také zem,
že však jí není více.

A má-li vůbec někdy ráj,
co podobá se zlosti:
své přátelství mi, chceš-li, taj,
ne svoje pochybnosti.